

Cabòries d'un naturalista desfeinat

J. CALABUIG

Ja fa unes setmanes que comencem a sentir molt a prop l'arribada de la tardor. Dies cada vegada més curts, més grisos, i acompanyats d'uns finíssims vels de pluja que s'esborren en vespres vermells. Milers d'estornells parlotegen per les teulades i comencen a funcionar les xumeneres del poble. Els adeptes a la natura hem tornat a gaudir un any més dels espectacles més deliciosos. Em refereixo, és clar, als mesos que deixem enrere, als dies cada vegada més llargs de cels clars, als vespres inesgotables, a l'esclat de vida primaveral, i per sobre de tot, al festeig de la natura. Una lluita de sexes per tal d'aconseguir una parella amb la qual poder deixar descendència, i que es presenta davant dels nostres ulls amb les estratègies més diverses.

L'aranya, per exemple, ha gosat endinsar-se en la tela de la seua parella, encara que mostrant un trofeu de caça per tal d'aconseguir la seua petició amorosa. El mateix s'esdevé amb el pregadéu que no ho ha fet tan sols per conquerir-la, sinó també per entretenir-la durant la còpula i salvar el seu cap. L'abellerol per contra ha optat per fer tota una exhibició de colors. Ha triat un lloc ben assolellat on mostrar el seu formidable plomatge iridiscent i ho ha acompanyat d'un cant monòton però insistent. L'oriol i la cadenera, en canvi, han assajat melodioses cançons des dels llocs més privilegiats per atreure l'atenció de les femelles, d'un semblant indiferent però ben receptives a les galanteries dels seus companys. Els gats salvatges asseguren el

seu "territori sentimental" amb una forta olor que desprenen del seu cos. Fins i tot les serps, les bívies i la resta d'animals "ferotges" han fet autèntiques meravelles tot al llarg dels últims mesos per a captar l'atenció del sexe oposat.

Potser és perquè l'activitat amorosa i frenètica de la natura ja va caiguent de cara a la tardor i la meua condició d'observador em condueix allà on ja no s'hi deu arribar, o simplement, és perquè l'estiu és un temps de relax i deixa temps per a tota mena de cavil·lacions; però aquest mes, durant les meues visites esporàdiques a la platja m'he adonat d'un espectacle no menys al·lucinant... I és que observant als homes també s'aprèn molt de la natura.

¿No heu vist per casualitat a les farcides platges de Benicàssim un pregadéu qualsevol passejant amb unes formidables ulleres de sol d'últim model? ¿No és aquest un trofeu, una garantia d'un home/dona fatxenda, per a aconseguir els favors de la seua parella? Segur que us heu fixat en alguns exemplars que, estratègicament situats a la piscina, exhibeixen una seua pell daurada, quasi iridiscent, amb ajustats vestits de bany o minúsculs biquinis. També entre alguns pardals resulta freqüent el cant amb finalitats atractives... ¿No

hem direu que ja heu oblidat els cotxes aparcats per la nit davant de la vostra casa amb totes les portes obertes i una música monòtona (però insistent) sonant a un volum infernal? ¿I què em dieu del marcatge olfactiu, de les caríssimes essències que ens imposen els dissenyadors des de París, dels asfixiants efluvis que omplien les nostres pituitàries a qualsevol bar nocturn?

Fins i tot, els éssers més esgarrifadors i repulsius participen d'aquesta excitació amorosa vestint-se amb les plomes més encisadores del seu armari, els colors més atractius i uns pentinats dignes de la National Geographic... ¿Us recorda alguna cosa tot aquest panorama?

Amics, mirar-se el melic és un bon exercici d'humilitat, i per sobre de tot, la millor manera de recordar els nostres orígens. Per això, cada vegada que em veig a l'espill estic més d'acord amb el que diu un bon amic meu: "Pobres animalets... ¡no som més que unes mones presumptuoses!"